

Sygn. akt I ACa 231/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Janusz Kaspryszyn
Sędziowie:	SSA Beata Wolfke - Kobzar (spr.) SSA Adam Jewgraf
Protokolant:	Justyna Łupkowska

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2013 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **S.A. w W.**

przeciwko **J. C.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 23 listopada 2012 r. sygn. akt VI GC 290/12

1. zamienia zaskarżony wyrok w punkcie IV w ten sposób, że zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego 2.894 zł tytułem zawrotu kosztów postępowania;

2. oddala dalej idącą apelację.

UZASADNIENIE

ORZECZENIA Z PKT 1 WYROKU

Wyrokiem z 23.11.2012 r. Sąd Okręgowy uchylił wydany pod sygn.

VI GNC 364/12 nakaz zapłaty z 26.09.2012 r.; umorzył postępowanie co do należności głównej w kwocie 115.759,99 zł i zasądził od pozwanego na rzecz powodowej Spółki liczone za zamknięte okresy odsetki ustawowe od tej należności oraz od 100.000 zł (pkt II). Nadto w pkt IV wyroku Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda 5.064 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pozwany zaskarżył wyrok w pkt II i IV.

Uzasadniając zaskarżenie orzeczenia o kosztach postępowania i wnosząc

o jego zmianę przez zasądzenie kosztów od powódki na jego rzecz, pozwany zarzucił, że powódka w istocie przegrała sprawę, skoro cofnęła pozew co do należności głównej, a w rozliczeniu kosztów liczy się wynik sprawy.

Sąd Apelacyjny zważył:

Obciążenie pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania poniesionych przez powódkę Sąd Okręgowy motywował zapłatą należności głównej w toku sporu, przez potrącenie, które stosownie do postanowienia umownego mogło nastąpić dopiero 8.10.2012 r. Sąd Apelacyjny tej argumentacji nie podziela.

Należy zgodzić się z pozwanym, że co do zasady cofnięcie pozwu jest tożsame z przegraną sprawy przez powoda. Nieobojętym jest jednak – co podkreśla powodowa Spółka – że cofnięcie pozwu w zakresie należności głównej było następstwem jej zaspokojenia w toku postępowania, co w orzecznictwie uznaje się – zresztą słusznie – za równoznaczne z przegraną pozwanego, ale tylko wówczas – czego powódka już nie zauważa – gdy powództwo o zaspokojone już roszczenie nie jest podtrzymywane i nie generuje kolejnych, zbędnych kosztów postępowania. Przenosząc powyższe uwagi na grunt rozpoznawanej sprawy Sąd Apelacyjny uznał za uzasadnione i podlegające zwrotowi:

- przez pozwanego – poniesioną przez powódkę opłatę od pozwu oraz koszty zastępstwa procesowego,
- przez powódkę – poniesioną przez pozwanego opłatę od zarzutów oraz koszty zastępstwa procesowego.

Po wniesieniu pozwu i poniesieniu związanych z tym kosztów, lecz przed wydaniem nakazu, powodowa Spółka zaakceptowała kompensatę wzajemnych wierzytelności, co należy odczytywać jako odstąpienie od umownego trzydziestodniowego terminu płatności należności pozwanego. Mało tego, wskazywana przez powódkę i Sąd Okręgowy możliwa data kompensaty (8.10.2012 r.) nastąpiła przed wniesieniem zarzutów od nakazu (nb. Sąd Okręgowy orzekł ostatecznie wbrew swoim ustaleniom faktycznym). W tych okolicznościach nie może być powódka premiowana za opieszałość w cofnięciu pozwu w zakresie należności głównej, której dalsze dochodzenie zmusiło pozwanego do zaskarżenia nakazu w całości i poniesienia opłaty od zarzutów oraz kosztów profesjonalnej obrony.

Rozliczenie kosztów winno spełniać założenie, iż zwrotowi na rzecz przeciwnika procesowego podlegają koszty celowe, tj. przez niego niezawinione a konieczne dla dochodzenia lub obrony jego praw.

Realizując to założenie Sąd Apelacyjny rozliczył strony na podstawie art. 100 kpc i w częściowym uwzględnieniu apelacji pozwanego zmienił wyrok w pkt IV przez zasądzenie na jego rzecz od powoda różnicy między kosztami stron (7.941 zł – 5.047 zł).

MR-K